

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích, rozhodl samosoudkyně JUDr. Petrou Venclovou, Ph.D., v právní věci

žalobce: **P. M.**
zastoupený advokátkou Mgr. Kateřinou Beranovou
sídlem nám. Přemysla Otakara II. 186, 566 01 Vysoké Mýto

proti
žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**
sídlem Komenského náměstí 125, 532 11 Pardubice

za účasti: **M. R.**

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 10. 2019, č. j. KrÚ 77448/2019,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osobě zúčastněné na řízení se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím Městského úřadu Česká Třebová (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 17. 7. 2019, č. j. MUCT/13403/2018/PRA/SUL/PRE/74-35, byl žalobce uznán vinným,

že se z nedbalosti dopustil přestupku proti občanskému soužití podle § 7 odst. 1 písm. b) zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích (dále též „zákon o některých přestupcích“), a to dne 10. 2. 2018 okolo 18:30 hodin při lyžování na sjezdovce Peklák v České Třebové, ublížením z nedbalosti na zdraví M. R. (dále též „poškozený“ nebo „osoba zúčastněná na řízení“), kterému při srážce způsobil zranění citovaná v lékařské zprávě MUDr. L. K. ze dne 1. 4. 2018 (impresivní zlomenina lícni kosti vlevo; zhmoždění levé poloviny obličeje; periorbitální hematoma levého oka se snížením zrakové ostrosti, otok, bolestivost, snížení citlivosti v oblasti 2. větve trojklanného nervu) a hospitalizaci na oddělení ústní, čelistní a obličejové chirurgie Pardubické nemocnice od 12. 2. 2018 do 16. 2. 2018. Za tento přestupek správní orgán I. stupně žalobci uložil podle § 35 písm. b) a § 46 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále též „zákon o odpovědnosti za přestupky“), a § 7 odst. 4 písm. b) zákona o některých přestupcích pokutu ve výši 2 000 Kč, dále dle § 95 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky a § 6 vyhlášky č. 520/2005 Sb. uložil žalobci povinnost nahradit náklady řízení ve výši 3 500 Kč a poškozeného podle § 89 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky s jeho požadavkem na náhradu škody v celkové částce 61 702 Kč odkázal na soud.

2. Proti tomuto rozhodnutí se žalobce odvolal. Žalovaný vydal rozhodnutí ze dne 22. 10. 2019, č. j. KrÚ 77448/2019, kterým změnil rozhodnutí správního orgánu I. stupně tak, že žalobci se ukládá pokuta ve výši 1 000 Kč. Ve zbývajících částech žalovaný zamítl odvolání a potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně.
3. Proti tomuto rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“). V žalobě namítal nedostatečné zjištění skutkového stavu a porušení zásady *in dubio pro reo*. I přes výpovědi žalobce, poškozeného a jeho dvou dětí a přes vypracování dvou znaleckých posudků a jednoho odborného vyjádření nebylo s jistotou či s mírou pravděpodobnosti blízkou jistotě zjištěno nic. Neví se, kudy jel po sjezdovce žalobce a kudy poškozený, neví se, v jakém časovém sledu jeli a kdo jel za kým či proti komu. Místo střetu nebylo po nehodě nijak zadokumentováno, z místa střetu nejsou k dispozici žádné důkazy, neví se, kde ke srážce došlo, kam kdo dopadl, kde skončily lyže a hůlky. Jakékoliv závěry jsou činěny pouze s určitou mírou pravděpodobnosti a spíše jako domněnky, v žádném případě však nejde o závěry nevzbuzující pochybnosti a opírající se o ucelený řetěz vzájemně se doplňujících důkazů. Všichni znalci vyjádřili své závěry pouze s určitou mírou pravděpodobnosti, neboť důkazní situace je nedostatečná. Každý ze znalců došel ke zcela jinému závěru ohledně toho, kudy účastníci jeli a jak ke srážce došlo.
4. Znalci G. a G. vycházejí z povahy zranění obličeje poškozeného a dovozují čelní střet. Žalobce připomněl, že znalci nejsou lékaři ani znalci v oboru zdravotnictví. Tito znalci nedokáží vysvětlit, jak je možné, že se před čelním střetem účastníci neviděli a nezareagovali na sebe, neboť dle nich se vidět museli. Dle znalce G. jel žalobce dokonce takovou trasou (mezi dětmi a krajem sjezdovky), že se účastníci museli vidět delší dobu před střetem. Tento znalec dovozuje, že poškozený stál v prudkém svahu kolmo na svah, čelem ke kraji sjezdovky – logicky by proto dle žalobce mělo dojít k nárazu na pravou tvář poškozeného, nikoli na levou. Dle znalce G. poškozený udělal na sjezdovce nestandardní manévry – vracel se k dětem obloukem zespodu směrem nahoru a doprava – musel by tedy jet velmi rychle, aby tento manévry v prudkém svahu zvládl a neztratil energii potřebnou k vyjetí do kopce. I v tomto případě by se však účastníci museli před srážkou vidět, navíc v tomto případě by ze srážky nebylo možno vinit žalobce, neboť podobný manévry

poškozeného nemohl očekávat ani předvídat. Znalec D. usoudil, že účastníci se střetli tak, jak popisuje žalobce, tedy nikoli čelně – jediné tato varianta vysvětluje, že se účastníci střetu vzájemně neviděli. Tato varianta upozorňuje na to, že poškozený sice mohl být níže než žalobce, ale že poškozený na žalobce najel zezadu – podle pravidel Mezinárodní lyžařské federace (dále též „FIS“) je odpovědnost za situaci na sjezdovce na lyžaři přijíždějícím zezadu.

5. Žalobce předstřel další variantu, jak ke střetu s poškozeným dle něho mohlo dojít, a dodal, že žalobce, poškozený a jeho dvě děti kreslili náčrtky tras jízdy a každý náčrtek obsahuje zcela jiné jízdní stopy. Kvalita výpovědi dětí je mizivá a v rozporu s ostatními důkazy, poškozený má na nehodu amnézii, nepamatuje si, co se stalo, a žalobce neviděl přijíždět – poškozený tedy jen domýšlí, co se asi stalo. Jako jediný o věci vypovídá podrobně a logicky žalobce, jemuž však správní orgány nevěří. Podle žalobce není lhostejné, jak k nehodě došlo, neboť v některých případech by nebylo možné dovozovat jeho zavinění, a to ani ve formě nedbalosti nevědomé – viz např. posudek znalce D.; pokud by poškozený najel zezadu do žalobce, nemohl ho žalobce vůbec vidět a odpovědnost by byla na poškozeném.
6. Postupem žalovaného by bylo snadno možné bez dalšího dovodit odpovědnost za přestupek vždy, když dojde k nehodě s ublížením na zdraví. Podle žalobce však musí být prokázána zejména možnost předvídat nastalou situaci a jednat tak, aby srážce bylo předejito, jinak se jedná o čin z hlediska zákona o odpovědnosti za přestupky nezaviněný. Žalovaný měl ve smyslu zásady *in dubio pro reo* řízení zastavit dle § 86 odst. 1 písm. c) zákona o odpovědnosti za přestupky.
7. Žalobce dále z procesní opatrnosti navrhl provedení výsledku svědka P., znalce G. a zhotovení revizního znaleckého posudku (tyto důkazy nebyly provedeny ve správním řízení). Závěrem navrhl zrušení napadeného rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu I. stupně s výjimkou výroku, kterým byl poškozený se svým požadavkem na náhradu škody v celkové částce 61 702 Kč odkázán na soud.
8. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě setrval na argumentaci obsažené v žalobou napadeném rozhodnutí a navrhl žalobu zamítnout.
9. Osoba zúčastněná na řízení (poškozený) uvedla, že rozhodnutí žalovaného i správního orgánu I. stupně považuje za věcně správná. Dodala, že svým jednáním žádné své povinnosti neporušila a za střet na sjezdovce nese jednoznačně zodpovědnost žalobce, který do ní narazil a způsobil jí zranění popsané v lékařských zprávách. V důsledku zranění utrpěla i majetkovou škodu – bolestné, ztrátu na výdělku atd. Osoba zúčastněná na řízení navrhla zamítnutí žaloby.
10. Soud na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud o věci samé rozhodl bez veřejného projednání věci dle § 51 odst. 1 s. ř. s.
11. Soud se po přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí co do zjištění skutkového stavu věci a co do právního názoru na něj plně ztotožňuje s žalovaným rozhodnutím a na toto odkazuje. Smyslem soudního přezkumu totiž není podrobně opakovat již jednou vyřčené,

a proto se může soud v případech shody s názorem soudu a odůvodněním napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění, jak již setrvale judikuje Nejvyšší správní soud (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130; rozsudky správních soudů jsou dostupné na www.nssoud.cz). K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamena, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Dále soud uvádí rozhodující skutkové okolnosti ve věci a právní argumentaci.

12. Zásadou, ve smyslu které je třeba interpretovat příslušná ustanovení jednotlivých právních předpisů, jimiž je řízení ovládáno, je zásada materiální pravdy. Jejím konkrétním výrazem je povinnost správního orgánu zjistit v rámci každé fáze správního řízení přesně a úplně skutečný stav věci a k tomu si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí. Důkazní břemeno k prokázání, že jednání majícího znaky skutkové podstaty přestupku se dopustil obviněný z přestupku, nese správní orgán. Postupuje přitom dle § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále též „správní řád“), tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu, tedy se zásadou legality, zásadou zákazu zneužití pravomoci, resp. zákazu zneužití správní úvahy, zásadou proporcionality a ochrany dobré víry, zásadou ochrany veřejného zájmu a zásadou nestranného přístupu, resp. formální spravedlnosti. Podle § 50 odst. 3 věty druhé správního řádu v řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 4. 2019, č. j. 5 As 81/2018-18).
13. Poškozený vypovídal při podání vysvětlení před policejním orgánem i před správním orgánem I. stupně. Uvedl, že událost se odehrála dne 10. 2. 2018 okolo 18:30 hodin. Jeho dcery stály zhruba v jedné třetině zbývající části sjezdovky, on k nim přijížděl ze svého pohledu zprava (patrně myšleno zleva, čemuž odpovídají nákresey žalobce učiněné před policejním orgánem i správním orgánem I. stupně, pozn. krajského soudu), zastavoval pod nimi, už skoro stál, protože s nimi mluvil, stál zády ze svahu a díval se směrem nahoru na děti. Žalobce přijel, ale musel jet mezi dětmi a krajem sjezdovky, protože najednou přišla rána do hlavy zešikma zleva z boku. Jiný náraz necítil, měl tmu před očima. Pak slyšel: „Pane, vy jedete v protisměru“. Neví, kdo to řekl, asi žalobce. Poškozený klečel, tekla mu krev z nosu. Začal se pomalu zvedat ze země a otřel si krev. Když poškozený zastavoval, tak byl pod dětmi asi metr až metr a půl. Když se zvedal ze země, tak asi tři až čtyři metry. Poté, co se poškozený postavil, žalobce se ptal, jak na tom je. Dcery brečely, poškozený byl otřesen. Někdo přijel, poškozený poslal dcery dolů. Vlekař se ptal, jak na tom je. Poškozený nemohl nic říci, nemohl otevřít ústa. Přejel si rukama obličej a zjistil, že má propadlou kost pod levým okem. Žalobce ještě na sjezdovce říkal, že to byla velká rána, že ho nabral helmou. Žalobce na místě projevoval zájem o zranění poškozeného, ptal se, co mu je. Později spolu již nemluvili. Poškozený v době srážky téměř stál, chůze je proti tomu rychlá. Jeho obličej směřoval nahoru na dcery. Za pomalé jízdy hovořil s dcerami. Neviděl přijíždět žalobce, ale domnívá se, že přijel v úseku mezi krajem sjezdovky a dětmi širokém tři metry. Po srážce mu pracovníci ski areálu zavolali záchranku, k sanitce ho svezli ze svahu na čtyřkolce.

14. Žalobce při podání vysvětlení policejnímu orgánu i před správním orgánem I. stupně uvedl (při ústním jednání zakreslil situační nákres), že pod zlomem asi v jedné třetině zbývajících části sjezdovky stály dvě děti na kraji sjezdovky, objížděl je obloukem zleva. Schválně si tam nechal větší mezeru, protože děti občas vyjedou. Poškozený do něj narazil zezadu zleva ze sedmé hodiny. Oba se po srážce ocitli na zemi, poškozený asi šest až sedm metrů pod žalobcem. Díky přilbě se žalobci nic nestalo, postavil se, viděl poškozeného, jak ležel asi šest až sedm metrů pod ním a měl na noze levou lyži, snažil se postavit, ale lyže mu to nedovolila, tak ji sundal, pak si kleknul na všechny čtyři, z nosu mu tekla krev. Do toho přijel další lyžař, ptal se, co se stalo, žalobce říkal, že je to špatné, že se jedná o úraz hlavy, ať sjede dolů a vlekaři řekne, ať volá záchranku. Po chvíli přijel shora vlekař, uklidil hůlku, vyhodnotil situaci a jel pro skútr, ještě zabraňovali poškozenému, aby jel sám na lyžích dolů. Družka poškozeného ještě u auta řekla žalobci, že z toho nic dělat nebudou, a proto ani nevolali policii. V pondělí mu telefonicky sdělila, že poškozený jde následující den na operaci, a zeptala se ho, jak se to bude hradit, zda je pojištěný. Žalobce řekl, že pojištěný není, zaskočilo ho to. Pak mu ještě asi devětkrát volala, to jí nebral a ani posléze v žádném kontaktu nebyli. Dále žalobce uvedl, že na lyžích jel rychlostí asi 40 km/h, k intenzitě nárazu sdělil, že to byla „velká šupa“.
15. Svědek J. E., pracovník ski areálu, při podání vysvětlení policejnímu orgánu i před správním orgánem I. stupně uvedl, že onoho dne měl službu při večerním lyžování. Kolem 18:30 hodin došlo na sjezdovce ve spodní prudší třetině ke srážce dvou lyžařů. Svědek byl na místo přivolán vysílačkou. Když přijel na místo, viděl, jak zraněný lyžař stojí, a na sněhu bylo pár kapek krve, která mu tekla z nosu, v době jeho příjezdu však už poškozenému krev netekla. Na místě stáli v hloučku zraněný lyžař, další lyžař a dvě děti. Svědek zjišťoval, co se stalo, a zraněný (poškozený) mu řekl, že stál na sjezdovce u kraje a díval se po dětech a ten druhý lyžař do něho narazil, srazili se hlavami. Ten druhý lyžař (žalobce) na to řekl, že to byla hrozná rána, ale více se k tomu nevyjadřoval, spíš se staral o to, co je tomu zraněnému, a snažil se pomoci. Říkal mu, ať si sedne, a byl starostlivý. Svědkovi připadalo, jako by se znali. Zraněný byl v šoku a vypadal, že je v pořádku, chtěl i sám odjet dolů, ale svědek mu řekl, že ho v žádném případě nepustí, že počká, až pro něj přijede čtyřkolkou. Svědek potom odjel pro čtyřkolkou a u zraněného zůstal ten druhý lyžař a kolega P. Potom společně s kolegou svezli zraněného na parkoviště, kde ho předali záchrance. Druhý lyžař se po odjezdu zraněného postaral o jeho dcery do příjezdu jejich matky.
16. Nezletilá svědkyně G. R., dcera poškozeného, před správním orgánem I. stupně (v době konání výslechu jí bylo 11 let) vypověděla, že se sestrou tehdy stály na svahu u kraje sjezdovky, otec k nim přijel, zastavil pod nimi. Směrem od vleku k nim přijel muž, srazili se, ten muž říkal, že otec jede v protisměru. Svědkyně nevěděla, z jakého směru muž narazil do jejího otce. Otec stál bokem do sjezdovky, zády k vleku, otočený na ni a sestru. Po srážce ležel otec o něco níž než druhý muž.
17. Nezletilá svědkyně K. R., dcera poškozeného, před správním orgánem I. stupně (v době konání výslechu jí bylo 9 let) vypověděla, že si na událost vzpomíná „trošku“. Se sestrou stály na kraji sjezdovky a otec jim chtěl něco říct, tak zastavil. Shora jel druhý muž, který otce srazil.
18. Svědkyně D. P., družka poškozeného, vypovídala před policejním orgánem i před správním orgánem I. stupně. Uvedla, že se nehody nezúčastnila, poškozený jí volal ze

sanitky, aby přijela pro děti. U sanitky byl přítomen i žalobce, který jí vysvětloval, že se na sjezdovce vyhýbal dětem, poškozeného neviděl, tuto větu od něho slyšela několikrát. V pondělí žalobci telefonovala, aby mu sdělila, co jim řekli lékaři, a zeptala se ho, jestli nemá nějakou pojistku. On odpověděl, že o tom přemýšlel celý víkend, že pojistku nemá, a zopakoval, že poškozeného neviděl, že se vyhýbal jejich dětem. Dále žalobce nekontaktovala, protože se ani nezajímal, jak dopadla operace hlavy poškozeného.

19. Ve znaleckém posudku M. G., znalce (ustanoveného správním orgánem I. stupně) z oboru sport, odvětví sport, specializace bezpečnost a ochrana zdraví při lyžování a snowboardingu, bezpečnostní opatření na lyžařských svazích, je uveden následující pravděpodobný průběh děje. Poškozený lyžoval tak, že jeho děti jely před ním, aby je měl na očích. Po přejetí zlomu děti zastavily na kraji sjezdovky, tak se snažil pod nimi zastavit. Poškozený přijížděl k dětem od středu sjezdovky pod ně, tedy dělal oblouk doprava do vrstevnice, chtěl zastavit, jeho hlavní pozornost směřovala nahoru směrem k dětem. Žalobce sjížděl po svahu pravděpodobně o něco později, viděl děti před sebou a jim se vyhýbal. Objel je zprava ve směru jízdy. Pak následoval oblouk směrem do středu sjezdovky, tedy vlevo ve směru jízdy, pravděpodobně pod dětmi. V okamžiku, kdy poškozený stál nebo dojížděl pod děti, došlo ke srážce, téměř čelní. Poškozený měl hlavu otočenou vpravo nahoru směrem k děvčatům. Žalobce dokončil oblouk vlevo. Určitou nepozorností obou došlo hlavně ke kontaktu hlavami a ke zranění poškozeného v obličejové části hlavy. Rychlost poškozeného byla zanedbatelná nebo nulová, rychlost žalobce odpovídala sklonu svahu a plynulé jízdě. Znalec neměl vysvětlení, proč žalobce poškozeného neviděl, snad už se díval do směru dalšího oblouku. Poškozený se dle výpovědi díval na děti, ale i on mohl periferním viděním žalobce zaregistrovat. Za pravděpodobnou příčinu nehody znalec označil nepozornost a podcenění rizik na sjezdovce. Tedy i porušení pravidel FIS, a to pravidel č. 1 (brát ohled na ostatní lyžaře), č. 2 (zvládnutí rychlosti a způsobu jízdy) a č. 3 (volba jízdni stopy). Za pravděpodobnější znalec označil popis nehody z pohledu poškozeného s tím, že žalobce byl ten, který porušil uvedená pravidla FIS, protože se před srážkou pohyboval na sjezdovce poněkud výš.
20. Znalec G. při výslechu uvedl, že jiných možných příčin nehody mnoho není, vlastně žádná. Popis děje učiněný žalobcem je dle tohoto znalce nelogický a neproveditelný (teoreticky jej však nevyloučil). Za záhadu označil, proč nikdo na blížící se střet nereagoval. Pokud by srážka proběhla dle popisu žalobce, pak dle znalce nemohlo dojít k předmětnému zranění poškozeného. Při takovém nárazu, kdy se k sobě blíží lyžaři šikmo zezadu, jdou do sebe nejdříve těla, pak až hlavy. Naopak při čelním střetu (oba zepředu) dochází k úrazům hlavy, proto je pravděpodobnější popis poškozeného. Teoreticky je možné, že úraz poškozeného se mohl stát tak, že by spadl obličejem na vystouplou ledovou hroudu; pádem obličeje na zledovatělou sjezdovku by mu však také mimo jiné vznikly na obličej odřeniny. Způsob zranění dle názoru znalce odpovídá nárazu přilbou.
21. V žalobcem předloženém odborném vyjádření L. D., soudního znalce v oboru sport, odvětví sportovní zařízení, specializace výstroj a výstroj na lyžování, tenis, cyklistiku, kanoistiku, jachting, míčové hry, atletiku, windsurfing a ostatní tělovýchovné činnosti, a dále znalce v oboru ekonomika, odvětví ceny a odhady, specializace sportovní zařízení, je uvedeno, že žalobce jel zhruba ve směru spádnice a dělal krátké oblouky, což vyžadovalo prudký úsek trati. Děti si všiml, pozoroval je a měl je v zorném poli, tudíž nepozoroval levou stranu sjezdovky. Z levé strany sjezdovky přijížděl poškozený, který po přejetí

terénního zlomu sledoval děti a jel oblouk vpravo, tedy v určitém momentu jel šikmo přes sjezdovku traverzem s cílem zastavit pod dětmi. Nevšimnul si příjíždějícího lyžaře ve směru spádnice. Oba účastníci nehody neměli v zorném poli prostor, ze kterého příjížděl druhý účastník nehody, proto se vzájemně neviděli. Pravděpodobná příčina nehody byla částečně nepozornost obou účastníků, ale především podcenění rizik na sjezdovce. Dle detailního popisu žalobce při srážce jela pravá lyže poškozeného za zadní částí vázání žalobce a levá lyže poškozeného před přední částí vázání žalobce, tudíž lyže poškozeného přejely šikmo lyže žalobce a byly na nich, tedy nad lyžemi žalobce. Poškozený by za tohoto předpokladu narazil obkročmo do žalobce a hlavou narazil do helmy žalobce, případně do jeho levého ramene, dle vzájemného rozdílu jejich tělesných výšek. Takto by mohlo dojít k uvedenému zranění poškozeného. Žalobce jel po spádnici, poškozený šikmo z levé strany doprava, dělal oblouk vpravo. Z výpovědi žalobce lze však usuzovat, že poškozený přejel žalobcovy lyže, a tudíž musel přijet na místo nehody o zlomek sekundy později. Dle odborného vyjádření D. museli pravidla FIS porušit oba účastníci tím, že nepozorovali dostatečně celý prostor sjezdovky v daném úseku a zaměřili se na pozorování dětí. S odkazem na článek 3 pravidel FIS D. podotkl, že nelze jednoznačně stanovit, kdo byl vlastně vpředu a kdo vzadu; pokud lyže poškozeného skutečně přejely přes žalobcovy lyže, pak byl poškozený vzadu.

22. V žalobcem předloženém znaleckém posudku T. G., znalce z oboru sport, odvětví sport – provozování, specializace lyžování, snowboarding, je uvedeno, že poškozený jel ze svahu dolů a na úrovni svých dcer, stojících na pravém okraji sjezdové trati, provedl závěrečný oblouk s následným zastavením mírně do svahu asi tři až čtyři metry od kraje trati, aby mohl lépe komunikovat s o něco výše postavenými dcerami. Stejným směrem do svahu otočil i hlavu a svoji pozornost věnoval ústní komunikaci s dcerami. Když žalobce spatřil na pravém okraji sjezdové trati dvě stojící děti, zahájil oblouk vlevo ke středu trati, aby se dětem vyhnul v dostatečné vzdálenosti. V průběhu oblouku stále sledoval děti, zda neudělají neočekávaný rozjezd do sjezdové trati, ale současně žalobce dostatečně nesledoval situaci v levé části trati. Následně došlo ke srážce, kdy žalobce narazil hlavou, pokrytou lyžařskou přilbou, do levé tváře poškozeného, který již stál nebo skoro stál s hlavou otočenou nahoru, směrem k dětem. Žalobce svoji kinetickou energii z jízdy převedl do pohybu poškozeného ze svahu dolů cca 6 – 7 metrů, zatímco rychlost žalobce byla touto srážkou utlumena a jeho pohyb skončil po čtyřech metrech od místa nehody. Příčinou nehody byla jednak částečná nepozornost žalobce, který při úhybném manévru stále sledoval dvě děti na pravé straně sjezdové trati, aby nedošlo ke střetu, ale dostatečně nevěnoval pozornost i levé části sjezdové trati, kde se právě pohyboval poškozený. Příčinou nehody bylo i nevhodné zastavování poškozeného, který nezastavil u kraje sjezdové trati, ale pravděpodobně zastavoval mírným obloukem do protisvahu, aby se dostal co nejbližší ke svým dcerám. Žalobce porušil pravidla FIS č. 1 (ohled na ostatní), č. 2 (zvládnutí rychlosti a způsobu jízdy) a č. 3 (volba jízdni stopy). Poškozený porušil pravidla FIS č. 1 (ohled na ostatní) a č. 6 (zastavení). Nelze pak určit přesnou míru zavinění žalobce a poškozeného.
23. Na základě dokazování provedeného před správním orgánem má krajský soud za to, že v průběhu řízení před správním orgánem byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a na základě něhož lze mimo rozumnou pochybnost uzavřít, že žalobce ublížil poškozenému na zdraví, čímž naplnil skutkovou podstatu přestupku dle § 7 odst. 1 písm. b) zákona o některých přestupcích.

24. Lyžař je povinen přizpůsobit rychlost a způsob jízdy na lyžích svým schopnostem a zkušenostem a celkové situaci na místě, jímž projíždí (tedy zejména terénním, sněhovým a klimatickým podmínkám, výhledovým poměrům, počtu a pohybu ostatních lyžařů či jiných osob apod.), aby měl možnost včas a v dostatečné vzdálenosti reagovat i na nenadálou překážku v jízdě. Pokud zaviněně nedodrží uvedená pravidla, lze u něj dovodit porušení tzv. obecné prevenční povinnosti uložené každému podle § 2900 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku (dále též „občanský zákoník“). Způsobí-li lyžař porušením této povinnosti z nedbalosti jinému těžkou újmu na zdraví, přichází v úvahu jeho trestní odpovědnost za trestný čin těžkého ublížení na zdraví z nedbalosti podle § 147 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku. Pravidla chování pro lyžaře, která vydala Mezinárodní lyžařská federace (FIS), nejsou obecně závazným právním předpisem, avšak pro lyžaře na sjezdové trati jsou závazná a jejich zaviněné nedodržení znamená porušení právní povinnosti předcházet vzniku škod ve smyslu § 2900 občanského zákoníku (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 17. 2. 2010, sp. zn. 8 Tdo 68/2010, uveřejněné pod č. 55/2010 Sb. rozh. tr., usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. 11. 2018, sp. zn. 8 Tdo 1372/2018, či usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 4. 2019, sp. zn. 8 Tdo 362/2019; rozhodnutí Nejvyššího soudu jsou dostupná z: www.nsoud.cz). Tyto judikatorní závěry se dle krajského soudu plně uplatní i pro posouzení odpovědnosti za přestupek dle § 7 odst. 1 písm. b) zákona o některých přestupcích.
25. Krajský soud se ztotožňuje s hodnocením žalovaného a správního orgánu I. stupně a konstatuje, že je jednoznačně prokázáno, že žalobce se při lyžování na sjezdovce Peklák dne 10. 2. 2018 kolem 18:30 hodin choval v rozporu s pravidly FIS (a to s pravidly č. 1 – každý lyžař nebo snowboardista se musí neustále chovat tak, aby neohrožoval nebo nepoškozoval někoho jiného, č. 2 – každý lyžař nebo snowboardista musí jezdit s přiměřeným odstupem a s ohledem na vzdálenost, na kterou vidí; svou rychlost a svůj způsob jízdy musí přizpůsobit svému umění, terénním, sněhovým a povětrnostním poměrům, jakož i hustotě provozu, č. 3 – lyžař nebo snowboardista přijíždějící zezadu musí svou jízdni stopu zvolit tak, aby neohrožoval lyžaře jedoucího před ním), a tím i v rozporu s obecnou prevenční povinností zakotvenou v § 2900 občanského zákoníku, neboť si nepočínal tak, aby neohrozil nebo nepoškodil někoho jiného, s ohledem na vzdálenost, na kterou vidí, nezvolil vhodnou jízdni stopu a nepřizpůsobil rychlost jízdy daným okolnostem tak, aby měl možnost včas a v dostatečné vzdálenosti reagovat třeba i na nenadálou překážku, kdy vjížděl do místa, kam neviděl, resp. kam se nedíval. Následkem takového jednání byla srážka s poškozeným a vznik jeho zranění. Pokud by nebylo jeho jednání, k popsánému následku by nedošlo. Mezi porušením pravidel chování pro lyžaře, a tím i obecné prevenční povinnosti, a vznikem zranění poškozeného je dána příčinná souvislost, neboť svým zaviněným jednáním žalobce způsobil škodlivý následek.
26. Výpovědi poškozeného, jeho družky, dvou nezletilých dětí a pracovníka ski areálu si vzájemně neodporovaly, naopak se doplňovaly. Z výpovědi poškozeného (který si události do okamžiku srážky pamatoval, proto nemůže obstát argumentace žalobce o amnézii poškozeného) a jeho dcer je zřejmé, že poškozený v okamžiku srážky s žalobcem stál na místě nebo jel velmi pomalu, neboť zastavoval poblíž svých nedaleko stojících dcer. V tomto ohledu krajský soud jako věrohodné a dostatečně vypovídající hodnotí i svědecké výpovědi dvou nezletilých dcer poškozeného, které sdělily, že k nim otec přijel a zastavil. Z výpovědi těchto svědkyň nelze spolehlivě zjistit toliko to, z jakého směru přijel žalobce.

Naopak žalobce jel relativně rychle. Při svém výsledku před správním orgánem I. stupně sám odhadl, že jel rychlostí 40 km/h.

27. Se shora uvedenými závěry plně koresponduje i svědecká výpověď D. P., družky poškozeného, která před správním orgánem I. stupně uvedla, že jí žalobce opakovaně řekl, že poškozeného neviděl a že si všiml pouze dětí, jakož i její podání vysvětlení před policejním orgánem. Podobně i svědek J. E., pracovník ski areálu, při svědecké výpovědi před správním orgánem I. stupně dne 9. 1. 2019 mimo jiné uvedl, že když přijel na místo srážky, poškozený mu řekl, že *„ho srazil pán, že měl helmu a že pan R. neměl helmu, bylo už vidět, že pan R. blednul a má promáčklou tvář. To si vzpomínám.“* Rovněž poškozený při podání vysvětlení před policejním orgánem dne 9. 4. 2018 sdělil, že si pamatuje, že žalobce mluvil s personálem sjezdovky, kdy se ho ptali, co se stalo, a on jim řekl, že poškozeného nabral helmou a že to byla velká rána; poškozený personálu řekl, že ho někdo srazil. Nad rámec uvedeného i vymezených žalobních bodů lze podotknout, že úřední záznamy o podání vysvětlení před policejním orgánem, s nimiž měl žalobce možnost se seznámit v průběhu správního řízení, sloužily pro podpůrné dokreslení situace (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 10. 2019, č. j. 8 As 210/2017-40, bod [20]); závěr o vině žalobce vyplynul ze znaleckých posudků a z výpovědí podaných před správním orgánem I. stupně.
28. Z vyložených důvodů soud nemá žádnou pochybnost o tom, že ke srážce došlo v důsledku nárazu žalobce do poškozeného, nikoliv naopak. V takovém případě nemohla reálně nastat verze skutkového děje, jak byla přednesena žalobcem, tj. že poškozený narazil do žalobce (přibližně směrem ze sedmé hodiny) – o tom ostatně svědčí i vyjádření znalce G. při ústním jednání dne 7. 5. 2019, že ani zranění poškozeného neodpovídá popisu srážky žalobcem. Z týchž důvodů zjevně nemohla nastat ani verze skutkového děje uvedená v odborném vyjádření D., že poškozený obkročmo narazil do žalobce. D. do svého odborného vyjádření bez dalšího nekriticky převzal tvrzení žalobce a s ním se ztotožnil. Nadto soud podotýká, že D. je znalcem v oboru sport, odvětví sportovní zařízení, specializace výzbroj a výstroj na lyžování, tenis, cyklistiku, kanoistiku, jachting, míčové hry, atletiku, windsurfing a ostatní tělovýchovné činnosti, a dále znalcem v oboru ekonomika, odvětví ceny a odhady, specializace sportovní zařízení. Odvětví a specializace tohoto znalce tak neodpovídají otázkám, které znalec v daném odborném vyjádření řešil. Ze všech těchto důvodů soud shledal závěry tohoto znalce nepřesvědčivými.
29. Další verzi předestřanou žalobcem v žalobě (že jel v pásu mezi dětmi a krajem sjezdovky a poškozený mu najel do cesty manévrem dle znalce G., tedy obloukem zespoda nahoru zpět do kopce, což způsobilo absolutně neřešitelnou situaci, kterou žalobce nemohl předvídat, a tedy nemohl zabránit srážce) soud považuje za zcela nepodloženou (ostatně sám žalobce uvádí, že *„[t]oto nikdo netvrdí, nicméně není to vyloučeno, tato varianta je vzhledem k důkazní situaci stejně pravděpodobná jako ostatní“*), přičemž tato varianta je v rozporu s žalobcovým tvrzením, že poškozeného neviděl. Pokud pak žalobce poškozeného skutečně neviděl, pak zjevně nevěnoval pozornost své jízdě a situaci na sjezdovce, a tedy zjevně porušil shora uvedená pravidla FIS a generální prevenční povinnost. Vzhledem k učiněným skutkovým zjištěním nemohou obstát ani blíže neodůvodněné závěry žalobce vyslovené v žalobě, že vina za srážku leží plně na poškozeném, případně že došlo k souhře okolností, na nichž nenese vinu žádný z aktérů.

30. Skutkovému závěru, že žalobce narazil do stojícího nebo jen velmi pomalu jedoucího poškozeného, plně odpovídají i znalecké posudky G. a G., které soud považuje za přesvědčivé a řádně odůvodněné. Nelze přisvědčit námitce, že tito znalci nejsou znalci z oboru zdravotnictví ani lékaři – tito znalci totiž neřešili medicínské otázky, nýbrž to, jaká verze skutkového děje je reálná. Ze skutkových závěrů obou znaleckých posudků, a dokonce i z odborného vyjádření znalce D., lze dovodit, že zavinění předmětné srážky leží jak na žalobci, tak i na poškozeném.
31. Z uvedených důvodů je zřejmé, že ke srážce došlo v důsledku nárazu žalobce do poškozeného, který v okamžiku srážky stál nebo se pohyboval jen velmi pomalu. Tento závěr byl v průběhu správního řízení postaven najisto, přestože nedošlo ke zdokumentování místa srážky, jak namítal žalobce. S ohledem na závěr, že ke srážce došlo v důsledku nárazu žalobce do poškozeného, není rozhodné, zda žalobce přijel zleva, nebo zprava, z jakého důvodu se účastníci srážky neviděli ani to, kterým směrem stál poškozený a kam přesně se díval (z těchto důvodů není podstatná ani žalobcem poukazovaná skutečnost, že každý z účastníků srážky provedl odlišný náčrtek zobrazující postavení a pohyb účastníků při srážce a bezprostředně před ní). Skutečnost, že tyto detaily nebyly postaveny najisto, nemá za následek porušení zásady *in dubio pro reo* ani povinnost zastavit přestupkové řízení. Podobně lze odkázat i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 10. 2019, č. j. 3 As 297/2017-37, bod [31], z něhož plyne, že v důsledku jednání stěžovatele (který přešel z levého do pravého jízdního pruhu při vyjíždění z kruhového objezdu) došlo ke střetu vozidel (a tedy stěžovatel spáchal jemu vytýkané přestupky), a to bez ohledu na přesné místo, kde k tomuto střetu došlo.
32. Jestliže poškozený stál na místě nebo jel jen velmi pomalu a žalobce jel v porovnání s ním rychleji, není pochyb o tom, že žalobce porušil shora vyjmenovaná pravidla chování pro lyžaře vydaná FIS (č. 1, č. 2 a č. 3), a tedy i generální prevenční povinnost plynoucí z § 2900 občanského zákoníku, podle něhož vyžadují-li to okolnosti případu nebo zvyklosti soukromého života, je každý povinen počínat si při svém konání tak, aby nedošlo k nedůvodné újmě na svobodě, životě, zdraví nebo na vlastnictví jiného. Žalobce jako lyžař jedoucí za poškozeným měl přizpůsobit způsob, rychlost a směr jízdy situaci před sebou, aby mohl reagovat na případnou nenadálou překážku; pokud před sebe neviděl, měl zpomalit, resp. zvolit takovou trasu jízdy, na níž by viděl před sebe. Žalobce tak neučinil a v důsledku svého způsobu a rychlosti jízdy narazil do poškozeného a způsobil mu shora uvedené zranění. Žalobce tedy jednoznačně naplnil skutkovou podstatu přestupku dle § 7 odst. 1 písm. b) zákona o některých přestupcích, a to přinejmenším ve formě nevědomé nedbalosti dle § 15 odst. 3 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky, neboť vzhledem k okolnostem a osobním poměrům (žalobce sám při podání vysvětlení před policejním orgánem uvedl, že lyžuje již dvacet let a nikdy nedošlo z jeho strany k žádné srážce) měl a mohl vědět, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem.
33. Na shora uvedeném závěru o naplnění skutkové podstaty přestupku dle § 7 odst. 1 písm. b) zákona o některých přestupcích nic nemění ani skutečnost, že k předmětné srážce, a tedy i zranění poškozeného, došlo v určité míře i spoluzaviněním poškozeného. Tuto okolnost správní orgány řádně zohlednily i při výměře pokuty (viz str. 9 rozhodnutí správního orgánu I. stupně) a jistě může sehrát svoji roli při eventuálním posuzování případných soukromoprávních nároků vzniklých v důsledku předmětné srážky lyžařů. Na závěr o tom, že žalobce spáchal daný přestupek, tato okolnost ovšem nemá vliv.

34. Z výše uvedených důvodů soud uzavřel, že správní orgány postupovaly v souladu se zásadou materiální pravdy, přesně a úplně zjistily skutečný stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a k tomu si opatřily potřebné podklady pro rozhodnutí. Vina žalobce byla prokázána mimo jakoukoliv pochybnost a nebylo namístě použití zásady *in dubio pro reo*. Ze strany správních orgánů došlo k respektování všech trestněprávních zásad, které se uplatní i v přestupkovém právu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 11. 2018, č. j. 5 As 344/2017-35, body [13] - [15]). Vzhledem k tomu, že stav věci byl zjištěn bez důvodných pochybností, správní orgány nepochybily, jestliže nepřistoupily k výslechu Z. P. (kolegy svědka J. E. – z podání vysvětlení pana P. před policejním orgánem nevyplynuly pro posouzení věci žádné zásadní skutečnosti), znalce G. ani k zadání revizního znaleckého posudku. Toto žalobcem navržené dokazování soud považoval za nadbytečné, a proto k němu nepřistoupil ani v řízení před soudem.
35. Soud podotýká, že napadené rozhodnutí přezkoumal toliko v mezích žalobcem vytyčených žalobních bodů v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s., přičemž neshledal žádný důvod, pro který by měl napadené rozhodnutí zrušit z úřední povinnosti (srov. výčet takových důvodů v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 2. 2020, č. j. 10 As 156/2018-110).
36. Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba nebyla důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
37. Výrok II. o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný a úspěšnému žalovanému nevznikly žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti.
38. Výrok III. ve vztahu k osobě zúčastněné na řízení vychází z § 60 odst. 5 s. ř. s., podle něhož má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Z důvodů hodných zvláštního zřetele jí může soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. V daném řízení osoba zúčastněná na řízení neplnila žádné povinnosti, které by jí soud uložil, přičemž nebyly shledány ani žádné důvody hodné zvláštního zřetele. Žádné náklady řízení nadto ani neuplatnila. Krajský soud proto rozhodl, že osobě zúčastněné na řízení se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům řízení.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 23. června 2020

JUDr. Petra Venclová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně